

Van Corina Mos, november 2010

Bijtende ouders.

Bijtende ouders komt ieder leraarcorps op school wel tegen. Ook van ouders wier kinderen niets mankeren en het voorbeeldig doen op school.

Maar ouders van kinderen met een beperking lopen een groter risico om besmet te worden met het virus "bijtende Ouder". Want, geloof me, dit virus heeft een nare bittere nasmaak. Het maakt de wereld klein en onwelkom. Dus ook voor je kind voor wie je juist een welkome sfeer bepleit. Dat je kind op school wordt geaccepteerd, eruit wordt gehaald wat "erin"zit, dat er soms een stapje harder gelopen wordt door de leraren, dat hij geaccepteerd wordt door leerlingen en leraren. Dat leraren hun kracht en visie inzetten om je kind wijsheid en broodnodige kennis bij te brengen. Dat leerlingen verjaardag met je kind vieren thuis en vice versa. Dát is wat je wilt als ouder voor je kind.

Wat is een bijtende ouder? Wat als eerste opvalt is dat er ge-eist wordt in plaats van gevraagd, zelfs al is de toon vragend, dan nog straalt alles uit: *wáág het eens te weigeren wat ik vraag, (dan heb je een blauw oog.....of gekneusde ribben.....of allebei.)*

Daarnaast wordt er gedramd, beslag gelegd op tijd van juf of meester terwijl die staat te trappelen om zich elders te vervoegen naar een vergadering waar haar aandacht wordt gevraagd.

Het derde wat vaak plaats vindt bij het virus "bijtende ouder" is de onschendbaarheid van het kind. Het is een beetje een variant op de fenomeen dat ouders van een pestend kind al bij voorbaat uit hun mond laten rollen "mijn kind doet zoiets niet", terwijl pester er "vrolijk" op los pest in de hoop gezien en begrensd te worden.

Mijn kind is bijzonderder dan al die andere kinderen, heeft meer hulp nodig, is meer verdrietig, heeft meer moeite met, is zoo gevoelig, moet meer gesteund worden, moet.....*Hoe* kostbaar en speciaal je kind ook voor jezelf als ouder is, hij is in school een van de velen. Die weliswaar aandacht verdienen, maar dat verdienen de andere kinderen in de klas ook. De klas in een reguliere school is een afspiegeling van de maatschappij in het klein. Soms krijg je wat je toekomt en nodig hebt, soms moet je met minder toe. Dat is vaak moeilijk, maar onontkoombaar op een planeet die we met elkaar moeten delen en die we met elkaar leefbaar moeten maken en houden.

Een "bijtende ouder" heeft pijn. Want hij is al zóveel gebeten. Heeft zoveel wonden opgelopen in het ruimte maken voor zijn kind met een beperking. Om het kind kind te laten zijn, in alle aspecten van het opgroeien. Tot er bijna niets anders meer overblijft dan terugbijten.....

Een ouder kent zijn kind van haver tot gort. Een indicatie commissie kent het kind alleen op papier. Een bezwaarschriften commissie kent het kind alleen via de mond van de ouders. Een revalidatiearts kent het kind alleen van die 4 minuten op de behandeltafel. Een ergotherapeut alleen van de 15 minuten behandeltime, de kinderarts alleen van het beeld dat hij *nu* voor zich ziet. Als ouder ken je je kind op álle aspecten in álle momenten.. Dáárom ben je zo belangrijk om de weg voor te bereiden voor je kind.

De verleiding om te gaan bijten is vaak erg groot. Ook ik heb me er schuldig aan gemaakt. Maar geloof me, het levert zo weinig op, alleen maar nog meer pijn. Want met het bijt-virus krijg je geen samenwerking. Hoe onterecht of onkundig degene ook is ten opzichte van je kind, je hebt elkaar nodig, alleen-samen kom je verder. Goede begeleiding van je kind in alle opzichten betekent steeds weer de samenwerking zoeken. Respect voor de ander zijn plaats in

zijn werkverband, respect voor zijn kennis, respect voor zijn onmogelijkheden, zoals we die als ouder ook zo vaak hebben. Een geslaagde schoolsituatie is er een van een driehoek: samenwerking en gebruikmakend van elkaars kennis: school – ouder – én ambulante begeleider. Dan heb je alle drie hetzelfde doel: een gelukkig ontwikkelend kind op school en verder. En ja, als ouder krijg je er gratis een cursus diplomatie bij. Dat is de andere kant van de munt. Bij iedere klas – wissel stelde ik de juf of meester gerust die het “eng” vonden om met mijn zoon aan de slag te gaan: “Vraag alles, hoe gek het je ook lijkt, ik heb zoveel jaar aan hem kunnen wennen, bij jou zit hij er van de een op andere dag.....” Zoals iemand in Afrika niet kan begrijpen hoe we hier leven en vice versa, zo kunnen begeleiders van je kind het pas snappen als je ze laat zien wát het betekent om te leven met een kind met een beperking. Niet zielig, nee, gewoon concreet maken welk effect hun handelen heeft. 9 van de 10 keer komt er dan herkenning. En daarmee de erkenning. En de ruimte voor je kind om kind te zijn. Met de randvoorwaarden die hij nodig heeft.

Niemand heeft gelijk. En toch.....iedereen heeft gelijk. Probeer daar maar eens als een “Linkse hobby” mee om te gaan...

Doe ook maar niet – Rutte achtig. Dan nog liever Balkenende – achtig. Met normen en waarden en zo....